

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 39 PŽ-4877/2021-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Branka Šabarić Zovko, u pravnoj stvari tužitelja SERTECO DI BIT BENIAMINO, Italija, Cordignano, Via Perre de Coubertin 1, OIB 65514398613, kojeg zastupa punomoćnica Anita Prelec, odvjetnica u Rijeci, protiv tuženika BRODOSPLIT d.d., Split, Put Supavla 21, OIB 18556905592, zastupanog po zakonskom zastupniku Tomislavu Debeljaku, a ovaj po punomoćniku Milanu Veiću, odvjetniku u Splitu, radi isplate, odlučujući o tužnikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Povrv-558/2020-23 od 18. kolovoza 2021., 19. svibnja 2022.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Povrv-558/2020-23 od 18. kolovoza 2021. u točki I. izreke u dijelu kojim je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Ivana Kristića iz Vrgorca, poslovni broj Ovr-256/2020 od 19. listopada 2020. kojim se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 15.000,00 EUR, i u dijelu kojim se nalaže tuženiku platiti tužitelju trošak ovršnog postupka u iznosu od 4.957,99 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19. listopada 2020. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, sve u roku od 15 (petnaest) dana; kao i točka III. njezine izreke u dijelu kojim je naloženo tuženiku da u roku od 15 (petnaest) dana naknadi tužitelju trošak postupka u iznosu od 26.628,00 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Povrv-558/2020-23 od 18. kolovoza 2021. u točki I. izreke u dijelu kojim je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Ivana Kristića iz Vrgorca, poslovni broj Ovr-256/2020 od 19. listopada 2020., kojim je određeno plaćanje glavnice u iznosu od 15.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju kojeg objavi Hrvatska narodna banka na dan plaćanja, te u dijelu dosuđene zakonske zatezne kamate po stopi od 8%, koju stopu određuje Europska središnja banka za transakcije unutar Europske unije, i sudi:

1. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Ivana Kristića iz Vrgorca, poslovni broj Ovr-256/2020 od 19. listopada 2020., kojim je određeno plaćanje glavnice u iznosu od 15.000,00 EUR (petnaest tisuća eura) u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju kojeg objavi Hrvatska narodna banka na dan plaćanja, te se u tom dijelu odbija tužbeni zahtjev.

2. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Ivana Kristića iz Vrgorca, poslovni broj Ovr-256/2020 od 19. listopada 2020., kojim se nalaže tuženiku platiti tužitelju zakonsku zateznu kamatu na iznos od 15.000,00 EUR (petnaest tisuća eura) po stopi od 8%, koju stopu određuje Europska središnja banka za transakcije unutar Europske unije, a koja teče na taj iznos od 25. siječnja 2020. do isplate, te se nalaže se tuženiku platiti tužitelju zakonsku zateznu kamatu na iznos od 15.000,00 EUR po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 5 (pet) postotnih poena, tekuću od 25. siječnja 2020. do isplate, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 3.125,99 kn.

Obrazloženje

1. Pobijanom u izreci označenom presudom točkom I. izreke održan je na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Ivana Kristića iz Vrgorca, broj Ovr-256/2020 od 19. listopada 2020. u dijelu kojim se nalaže tuženiku da tužitelju isplati 15.000,00 EUR, u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju kojeg objavi Hrvatska narodna banka na dan plaćanja, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom po stopi od 8%, a koju stopu određuje Europska središnja banka za transakcije unutar Europske unije, a koja teče na taj iznos od 25. siječnja 2020. do isplate, kao i u dijelu kojim se nalaže tuženiku platiti tužitelju trošak ovršnog postupka u iznosu od 4.957,99 kn (slovima: četiritisućedevedesetdeset sedam kuna i devedesetdevet lipa), sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19. listopada 2020. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, sve u roku od 15 (petnaest) dana. Točkom II. ukinut je predmetni platni nalog u dijelu kojim se nalaže tuženiku da tužitelju isplati iznos od 37,50 kn, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19. listopada 2020. do isplate, na ime više zatraženih troškova ovršnog postupka, kao i za više zatraženu stopu zakonskih zateznih kamata (preko tri postotna poena do pet postotnih poena) koja teče na trošak ovršnog postupka te se u tom dijelu tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan. Točkom III. naloženo je tuženiku da u roku od 15 (petnaest) dana naknadi tužitelju trošak postupka u iznosu od 26.628,00 kn (slovima: dvadesetšest tisuća šestodvadeset osam kuna), dok je zahtjev tužitelja za više zatraženi iznos od 6.250,00 kn odbijen kao neosnovan.

2. Nakon provedenog dokaznog postupka uvidom u isprave priložene u spisu, sud je utvrdio da tužbeni zahtjev osnovanim, primjenom odredbi čl. 835., čl. 844. i čl. 845. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 78/15). O troškovima parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP).

3. Protiv točaka I. i II. (ispravno točka III.) izreke presude tuženik je podnio žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava te bitne povrede odredaba parničnog postupka, s prijedlogom ovome sudu presudu u pobijanom dijelu preinačiti, podredno u tom dijelu ukinuti i predmet vratiti na ponovno suđenje. Iz sadržaja žalbe jasnim proizlazi da tuženik osporava odluku u dijelu kojim nije uspio u sporu (čl. 365. st. 1. ZPP-a). U bitnom navodi da je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer presuda ima nedostatke zbog kojih se ne može ispitati, da nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a navedeni razlozi su nejasni i proturječni. Navodi da je u obrazloženju pobijane presude izostala bilo kakva konkretna analiza i ocjena izvedenih dokaza.

4. U odgovoru na žalbu, tužitelj je osporio žalbene navode, predložio je odbiti žalbu, potvrditi prvostupanjsku presudu uz naknadu troškova žalbenog postupka od 3.125,99 kn.

5. Tuženikova žalba je djelomično osnovana, ali ne iz razloga navedenih u žalbi.

6. Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a, u granicama istaknutih žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a), ovaj sud nalazi da je ona pravilna i osnovana na zakonu, osim u dijelu odluke kojom je određena valuta plaćanja, različita od valuta obveze te u dijelu dosuđenih kamata na glavnicu. Kod odluke o dosuđenim kamatama na glavnicu nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama čime je počinjena bitna povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Međutim, kako je te bitne činjenice moguće utvrditi i na temelju isprava i dokaza u spisu, to je bilo moguće donijeti odluku u smislu odredbe čl. 373.a st. 1. t. 2. u vezi sa st. 3. ZPP-a.

7. Predmet spora je tužiteljev zahtjev, kao strane pravne osobe, za isplatu iznosa od 15.000,00 EUR, u kunskoj protuvrijednosti, na ime neplaćenog dijela računa broj 2-19 od 23. prosinca 2019., a na ime neplaćenog dijela provizije za posredovanje prilikom izvođenja radova za potrebe projekta Mose u Venecijanskoj laguni, sve sukladno Ugovoru o poslovnom posredovanju od 22. svibnja 2014.

8. Nespornim proizlazi da je tužitelj račun br. 2-19 od 23. prosinca 2019. ispostavio tuženiku na iznos od 40.000,00 EUR, kao i da je tuženik platio dio tog računa u iznosu od 25.000,00 EUR, 20. ožujka 2020.

9. Kao sporno trebalo je utvrditi jesu li tužitelj i tuženik bili u poslovnom odnosu, kao i to je li tužitelj tuženiku ispostavio račun koji je predmet ovog postupka te je li tuženik platio dio tog računa, kao i je li tom računu prigovorio. Kao sporno trebalo je utvrditi je li osnovan istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije, kao i prigovor promašene pasivne legitimacije.

10. Odredbom čl. 835. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorom o posredovanju obvezuje posrednik dovesti u vezu s nalogodavcem osobu koja bi s njim pregovarala o sklapanju ugovora, a nalogodavac se obvezuje isplatiti mu određenu proviziju, ako ugovor bude sklopljen.

11. Ugovor o posredovanju je dvostranoobvezni ugovor kojim se posrednik obvezuje dovesti u vezu s nalogodavcem osobu koja bi s njim pregovarala o sklapanju ugovora, dok se nalogodavac obvezuje isplatiti mu određenu proviziju ako ugovor bude sklopljen. Odredbom čl. 844. st. 1. ZOO-a propisano je da posrednik ima pravo na proviziju i kad nije ugovorena, dok iz stavka 2. istog članka proizlazi da ako visina provizije nije određena ni tarifom ili kojim drugim općim aktom, ni ugovorom, a ni običajem, odredit će je sud prema posrednikovu trudu i učinjenoj usluzi. Odredbom čl. 845. st. 1. ZOO-a propisano je da posrednik stječe pravo na proviziju u trenutku sklapanja ugovora za koji je posredovao, ako što drugo nije ugovoreno. Iz stavka 2. istog članka proizlazi da ako je ugovor sklopljen pod odgovdnim uvjetom, posrednik stječe pravo na proviziju tek kad se uvjet ostvari, dok iz stavka 3. istog članka proizlazi da kad je ugovor sklopljen pod raskidnim uvjetom, ostvarenje uvjeta nema utjecaja na posrednikovo pravo na proviziju. Stavkom 4. istog članka propisano je da u slučaju nevaljanosti ugovora posrednik ima pravo na proviziju ako mu uzrok nevaljanosti nije bio poznat.

12. Prvostupanjski je sud po provedenom postupku, ocjenom svih izvedenih dokaza, utvrdio sljedeće odlučne činjenice:

- da su tužitelj kao posrednik i tuženik kao nalogodavac 22. svibnja 2014. sklopili Ugovor o poslovnom posredovanju kojim ugovorom se tužitelj kao posrednik obvezao pružiti pomoć tuženiku pri praćenju projekta „Paraole Bocca di Melamocco and Chioggia“ vezanog za sklapanje i realizaciju ugovora između tuženika i Consorzio Venezia Nuova kao kupca,

- da je između stranaka ugovoreno kako će, u slučaju da pregovori budu uspješni te ukoliko nalogodavac i kupac (Consorzio Venezia Nuova) sklope ugovor ili u slučaju da nalogodavac kupcu pruži bilo kakvu uslugu ili izvrši prodaju, posrednik imati pravo na proviziju koja je izravno proporcionalna ukupnom bruto iznosu potpisanog ugovora ili iznosa usluga ili prodaja koje izvrši nalogodavac,

- da je između stranaka ugovoreno kako se visina provizije određuje na način da posredniku pripada 1% (jedan posto) + PDV (porez na dodanu vrijednost) od ukupne neto vrijednosti ugovora/svih pruženih usluga ili prodaja,

- da je između stranaka ugovoren način i rokovi plaćanja provizije (čl. 4. Ugovora),

- da je tuženik zaključno s lipnjem 2019. primio cjelokupnu uplatu od kupca vezano za projekt Mose u Venecijanskoj laguni u iznosu od 51.236.460,00 EUR,

- da tužitelj smatra kako mu po Ugovoru o posredovanju pripada ukupno 512.364,60 EUR na ime provizije te da se u više navrata obraćao tuženiku radi naplate tog iznosa,
- da je tuženik tužitelju na ime provizije isplatio ukupno 282.970,31 EUR, dok preostali iznos nije plaćen,
- da je tužitelj tuženiku 23. prosinca 2019. ispostavio račun u iznosu od 40.000,00 EUR, a koji iznos predstavlja dio provizije za posredovanje koja tužitelju pripada po Ugovoru o posredovanju od 22. svibnja 2014. te da je tuženik po tom računu tužitelju platio 25.000,00 EUR 20. ožujka 2020., dok iznos od 15.000,00 EUR nije plaćen,
- da tužitelj u ovom postupku od tuženika potražuje iznos od 15.000,00 EUR, u kunsjoj protuvrijednosti, na ime neplaćenog dijela provizije po računu broj 2-19 od 23. prosinca 2019.
- da je tužitelj uz prijedlog za ovrhu dostavio ovjereni prijevod računa broj 2-19 od 23. prosinca 2019., kao i izvadak o prometu po računu tužitelja, dok je tijekom postupka (do zaključenja prethodnog postupka) u spis dostavljen Ugovor o posredovanju od 22. svibnja 2014.

13. Uvidom u ovjereni prijevod Ugovora o posredovanju od 22. svibnja 2014. utvrđeno je da je isti sklopljen između tuženika kao nalogodavca i tužitelja kao posrednika te da se istim ugovorom tužitelj obvezao tuženiku pružati usluge posredovanja vezano za projekt pobliže naveden u čl. 1. predmetnog ugovora, dok se tuženik obvezao tužitelju platiti proviziju za pružene usluge posredovanja uz uvjet i na način kako je to pobliže navedeno u čl. 4. predmetnog Ugovora.

14. Prema pravilnom utvrđenju suda prvoga stupnja proizlazi kako su tužitelj kao posrednik i tuženik kao nalogodavac 22. svibnja 2014. sklopili Ugovor o posredovanju, kojim se ugovorom tužitelj obvezao za tuženika izvršavati usluge posredovanja vezano za sklapanje ugovora, pružanje usluga i obavljanje određenih poslova vezanih za projekt Mosa u Venecijanskoj laguni, a da se tuženik obvezao tužitelju platiti proviziju ukoliko dođe do sklapanja tih poslova. S obzirom da je tuženik posredstvom tužitelja realizirao te pravne poslove, kao i to da je naplatio obavljene usluge i poslove u iznosu od 51.236.460,00 EUR, a da je između stranaka ugovoreno da je u tom slučaju tuženik dužan platiti tužitelju 1% neto vrijednosti ugovora, tužitelj je tuženiku 23. prosinca 2019. ispostavio račun na iznos od 40.000,00 EUR radi naplate dijela provizije po tom Ugovoru, koji je djelomično podmiren, a ovdje je utuženi preostali neplaćeni iznos.

15. Prvostupanjski je sud uvidom u ovjereni promet stanja po računu tužitelja (list 10. spisa) utvrdio da je tuženik 20. ožujka 2020. tužitelju platio 25.000,00 EUR te da je kao opis plaćanja naveden „U646505 – DIO – RAČUN br. 2-19“. Sud iz navedenog zaključuje da je tuženik bio svjestan da plaća samo dio računa broj 2-19 i da je u obvezi platiti i ostatak iznosa računa jer bi u protivnom tuženik kao pravna osoba koja je prilikom ispunjavanja svojih obveza dužna postupati s povećanom pažnjom zasigurno osporio taj račun u dijelu za kojeg smatra da nije osnovan.

16. S obzirom na to da tuženik tijekom postupka nije dokazao da je osporio predmetni račun niti je osporio da je istog zaprimio i djelomično platio, odnosno da ga

je vratio tužitelju radi ispravka ili dopune u pogledu njegovog sadržaja, pravilno smatra sud da je tuženik predmetni račun prihvatio kao valjan.

17. Kako tuženik na kojem je bio teret dokazivanja (čl. 221.a ZPP-a) nije dokazao da je tužitelju platio utuženi iznos, odnosno da je tužitelju dužan platiti manji iznos, tuženika je valjalo obvezati na plaćanje utuženog iznosa, budući da u tom pravcu nije predložio izvođenje dokaza kojima bi dokazao da je tužitelju dužan manji iznos, odnosno da nema nikakvih dugovanja prema tužitelju, pravilno je prvostupanjski sud primjenom pravila o teretu dokazivanja, smatrao da ta činjenica nije dokazana. Suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski je sud za svoju odluku dao valjane razloge, a provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a te je za dokazane činjenice sud uzeo i o njima odlučio prema svojem uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka.

18. Pravilna je ocjena prvostupanjskog suda da je tužitelj izvršio usluge posredovanja te da je tužitelj tuženiku za izvršene usluge ispostavio račun kojeg je tuženik djelomično platio, a da istog nije prethodno osporio, stoga je tuženik u obvezi tužitelju platiti neplaćeni iznos računa kojeg mu je tužitelj ispostavio 23. prosinca 2019. u visini od 15.000,00 EUR.

19. Prvostupanjski je sud pravilno ocijenio kao neosnovane tuženikove prigovore nedostatka aktivne legitimacije i promašene pasivne legitimacije, za što je dao valjano obrazloženje svoje odluke.

20. Pravilno je stoga prvostupanjski sud pravilnom primjenom materijalnog prava u odnosu na glavni dug, kao i u odnosu na ovršni trošak sa zateznom kamatom – o tužbenom zahtjevu donio pravilnu i zakonitu odluku te pravilno odlučio o platnom nalogu sukladno odredbi čl. 451. st. 3. ZPP-a.

21. Slijedom navedenog nisu osnovani žalbeni razlozi koje navodi žalitelj niti oni na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti pa je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, žalba odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda u odnosu na isplatu glavnice te troškova ovršnog postupka (čl. 368. st. 1. ZPP-a), dok je preinačena u dijelu u koje je naložena isplata EUR u kunskoj protuvrijednosti te je u tom dijelu odbijen tužbeni zahtjev i ukinut platni nalog (čl. 373. ZPP-a), kao u točki II.1. izreke ove drugostupanjske presude.

22. Naime, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo kad je održao na snazi platni nalog kojim se nalaže plaćanje u kunskoj protuvrijednosti, kao i u dijelu dosuđenih kamata na glavicu. Tužitelj ne može tražiti ispunjenje ugovora u domaćoj valuti te je u tom dijelu sud pogrešno prihvatio takav tužbeni zahtjev. Prema odredbi čl. 166. st. 1. ZOO-a ispunjenje se sastoji u izvršenju one obveze što čini sadržaj te obveze. Iz računa u spisu (list 7. spisa) proizlazi da obveza glasi na isplatu iznosa u EUR. Kako je tužitelj strana pravna osoba, nije dužan niti je mogao potraživati isplatu dugovanog iznosa u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju kojeg objavi Hrvatska narodna banka na dan isplate, s obzirom na to da se isplata treba izvršiti u drugoj državi, gdje je i tužiteljevo sjedište. Sva plaćanja u

Republici Hrvatskoj obavljaju se u valuti Republike Hrvatske (čl. 15. Zakona o deviznom poslovanju i Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci), dok se u konkretnom slučaju plaćanje vrši u drugoj državi, stoga su valuta obveze i valuta plaćanja jednake (EUR) kako su stranke i ugovorile.

23. U odnosu na dosuđene kamate na iznos glavnice, uslijed tuženikovog zakašnjenja u podmirenju novčane obveze, pazeći po službenoj dužnosti na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da sud nije pravilno primijenio materijalno pravo. Kako se ovdje radi o ugovoru koji sadrži međunarodna obilježja, jer je jedna od ugovornih stranaka strana pravna osoba, prvostupanjski je sud propustio utvrditi jesu li stranke za predmetni ugovor o izabrale mjerodavno pravo, a u slučaju da su stranke izabrale mjerodavno pravo koje je različito od materijalnog prava koje se na ovaj ugovorni odnos primjenjuje u Republici Hrvatskoj i sadržaj tog prava. Uvidom u spis po ovome sudu, utvrđeno je da su stranke predmetnim ugovorom odredbom čl. 12. (list 84. do 96. spisa), ugovorile primjenu zakona Republike Hrvatske, kao mjerodavnog prava. Održavajući platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi glede zakonskih zateznih kamata na glavicu, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo. Izmjenama Zakona o obveznim odnosima iz 2015. godine (čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama ZOO/05), u čl. 29. st. 2. ZOO/05 propisano je se stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena. U konkretnom slučaju kamatna stopa pravilnom primjenom odredbe čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (čl. 373. t. 3. ZPP-a), valjalo odlučiti kao u točki II.2 izreke presude.

24. Žalbenim razlozima žalitelj nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude.

25. Pravilna je i odluka o trošku, kako po osnovi (čl. 154. st. 3. ZPP-a), tako i po visini (čl. 155. ZPP-a), koju je prvostupanjski sud pravilno i detaljno obrazložio, i dao razloge odluke, a u odnosu na koju nema konkretnih žalbenih navoda.

26. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu, budući da ova postupovna radnja nije bila potrebna za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, stoga je odlučeno kao u točki III. izreke presude na temelju odredbe čl. 166. st. 1. ZPP-a u vezi s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Zagreb, 19. svibnja 2022.

Sudac
Branka Šabarić Zovko

Broj zapisa: **eb30c-edc7b**

Kontrolni broj: **0f18c-11d8e-69cc5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.